

[Udenrigsministeren]

der jo ikke noget ved, tværtimod – før vi skal ned og præsentere danske standpunkter.

Jeg vil også gerne sige, da nu flere har været inde på direkte valg – jeg har sagt det før – at jeg mener, det er vigtigt, at vi sørger for at bevare fuldt ud dette vigtige parlamentariske kontrolapparat, informationsapparat, dialogapparat, vi har i markedsudvalget.

Hr. Erik Holst var også inde på spørgsmålet – det var med henvisning til en EF-Parlamentsdebat – om jeg fandt 3 pct.s vækst tilfredsstillende. Det gør jeg ikke. Selvfølgelig kan man sige, det kunne komme an på udviklingen i produktiviteter og meget andet, men det er klart, at vi med en 3 pct.s vækst ikke kan gøre os håb om at gøre noget rimeligt indhug i den ledighed, vi har. Det er også derfor, der, som jeg har nævnt flere gange, stiles mod en højere vækstrate.

Videre bad hr. Erik Holst mig – i anledning af nogle bemærkninger, jeg havde gjort om, at der kunne forekomme tilfælde af flertalsafgørelser ligesom under det belgiske formandskab – om at bekræfte, at den vetoregel, som Luxembourgaf-talen er udtryk for, fortsat eksisterer uafkortet. Jeg vil gerne sige ganske klart: det gør den. Det kan ikke siges tydeligere. Som hr. Erik Holst ved, går Luxembourgaf-talen ud på, at ethvert medlemsland i vitale spørgsmål – og ethvert medlemsland bestemmer selv, hvad der er vitalt – kan fastholde en veto. Hr. Erik Holst ved også, at denne ret mange gange er blevet brugt i spørgsmål, der ikke selv med god vilje kan kaldes vitale. Det har vi ligesom andre lande sagt ikke kan være særlig rimeligt – og det er navnlig ikke til favør for de små lande, det er en anden historie. Men vetoen består; det er os, der bestemmer, hvornår vi vil bruge den, og jeg vil gerne sige ganske klart, at skulle vi ville misbruge den i ikke-vitale spørgsmål, så kan vi gøre det. Jeg synes ikke, vi skal gøre det, men vi kan gøre det.

Derimod har jeg opgivet at forklare hr. Ib Christensen sagens rette sammenhæng. Jeg har forsøgt nogle gange. Hr. Ib Christensen mener, at vetoen kun gælder i de tilfælde, hvor vi har vetoen i forvejen. Det er ikke så sindssygt logisk. Den gælder i de tilfælde, hvor vi ikke i medfør af andre bestemmelser har vetoen; ellers havde vi jo ikke brug for den. De steder, hvor der i forvejen kræves enstemmighed, har vi jo vetoen, så det kan ikke være dér, den gælder. Dér, hvor den

gælder, er de steder, hvor der tales om flertalsafgørelser. Dér har Luxembourgaf-talen indført vetoen. Hr. Ib Christensen opfatter, at vetoen kun gælder, hvor den gælder i forvejen, er altså ikke rigtig.

Spørgsmålet om det direkte valg har flere været inde på på lidt forskellige måder. Man har spurgt: hvornår kan vi få en dato? Jeg er personlig ikke vældig meget i tvivl om, at dette valg bliver holdt næste forår. Jeg er heller ikke så forfærdelig meget i tvivl om, at vi får fastlagt en dato på Det europæiske Råds møde her i København i april. Jeg tror ikke, det kan ske inden, og jeg mener, man skylder alle ni landes forberedelser, at man har et godt varsel. Jeg vil tro, det sker ved mødet i april.

Flere har været inde på den tanke – hr. Arne Christiansen rejste den, og flere har været inde på den siden – om man ikke kunne tænke sig et valg holdt alene af de otte lande og så lade England komme med, når det kunne. Det kan man selvfølgelig. Vi har ikke i regeringen taget nogen endelig stilling til det, men det er min fornemmelse – og jeg ved, det er et synspunkt, statsministeren deler – at det ikke ville være hensigtsmæssigt. Det ville også være i strid med den klare aftale, vi nu har truffet for, jeg tror, det er 1½ år siden, at alle ni lande følges ad. Der var jo en gammel aftale om, at hvis et eller to lande ikke blev færdig, all right, så holdt man valget alligevel. Undskyld, jeg sagde all right, det generer hr. Gert Petersen. Altså: vel – kan vi så sige på dansk – så kunne man holde valget alligevel, selv om man altså ikke havde et par enkelte lande med. Dette blev ændret for 1½ år siden til den nuværende regel om, at alle landene følges ad, og jeg vil tro, at det bliver det, man vil gøre.

Hr. Erik Holst kom med et hjertesuk med hensyn til parlamentarikerne arbejdsvilkår under de nye forhold med 410 medlemmer. Hvor gør vi af dem, og hvordan får de rimelige vilkår? Jeg er helt enig i, at der ligger meget store problemer dér. Jeg synes nok, det i første række må være Parlamentet, der officielt skal rejse det spørgsmål. Der er ét punkt, hvor jeg gerne vil give hr. Erik Holst ret, selv om jeg skal gøre det lidt forsigtigt, ikke mindst så længe vi har formandskabet. Med denne omrejsende virksomhed, parlamentarikerne er underkastet, har jeg en lille smule ondt af dem. De skal gøre et sagligt